

een jonge vrouw stempels zet in pelgrims-paspoorten en kleine souvenirs verkoopt. Nieuwsgierig wandel ik eropaf. Achter het bureau staat een klein wit huisje. Naast de voordeur met de grote ijzeren bel staat in oranje-blauwe lettertegels El Chozo geschreven: de hut. Onder de oude olijfboom naast het huis liggen twee stinkende hondjes aan de ketting. Ze liggen lekker te suffen bij hun witstenen hondenhek met oranje dakpannen. Eén hondje ligt op zijn rug, pal in de zon, met vier pootjes in de lucht. Hij geniet van het leven.

In mijn hoofd gaat een lampje branden. Deze setting komt mij zo bekend voor. De parasols, het oude bureau, de honden ... Het kwartje valt pas als ik nieuwsgierig door de voordeur naar binnen kijk. Daar zit María! Als in een flashback herinner ik mij weer die koude zondag in januari in een volgepakte bioscoopzaal, waar ik de hele dag IDFA-documentaires heb gekeken. De hele dag lange documentaires over verantwoorde onderwerpen met als luchtig tussendoortje een klein pareltje van een kwartier: María's Way. En María vergeet je niet snel. Het zijn niet haar kleren; de zwarte bloemetjesjurk met jasshort en haar donkerblauwe vest. Ook niet haar stevige ronde kuiten met daaronder haar blote voeten in donkere pantoffels. Laat staan haar woorden, want veel komt er niet over haar lippen. Nee, het is haar gezicht: getaand en gerimpeld, met warrige bruine haren en vorsende ogen. Ze zit geduldig handwerkend op een krukje in haar keu-

Alsof je een oude bekende op de camino tegenkomt

ken en maakt met haar kleine stevige vingers kralenkettinkjes van rode jacobskruizen. Alsof je een oude bekende op de camino tegenkomt. Ze kijkt haar nieuwe gast onderzoekend aan, terwijl haar behendige vingers snel verder werken aan de ketting, waarvan er op de tafel diverse te koop worden aangeboden.

María kijkt uit naar passerende pelgrims.

Foto: Helen Albada

'Me gusta comprar ...', zeg ik en wijs naar een van de kettingen op tafel. *'No hay problema'*, María schuift al een ketting mijn kant op. *¿Quieres café o té?* Het ijs is gebroken. Een familielid van María biedt een kop thee met een plak koek aan, terwijl María onverstoord doorgaat met haar handwerk.

Nuchter

De documentaire heeft María bekend gemaakt. Ze ontvangt nu veel meer bezoek dan voorheen. Het turven van pelgrims en het stempelen van paspoorten laat María tegenwoordig aan haar familieleden over. Ze verdient een centje bij met de verkoop van zelfgemaakte souvenirs. Haar huisje heeft ze in elk geval kunnen opknappen. De woning staat er nu witgepleisterd en blakend bij met fleurige rode geraniums in terracotta potten aan de muur. Op de vraag of ze wel weet dat ze beroemd is in het buitenland, antwoordt ze nuchter dat ze toch altijd dezelfde zou blijven, beroemd of niet. Waarschijnlijk zit ze vandaag nog steeds op datzelfde plekje, op hetzelfde krukje in haar keuken en liggen haar hondjes onverstoord in de zon. 🐾

Maria's Way heeft diverse prijzen gewonnen, waaronder Scottish Short Doc Award -Edinburgh International Film Festival (2010) en BAFTA Scotland New Talent Award (2010). Een trailer van de film is te zien op Annemilne.com.